

Jakub „šněk“ Opršal

MÁGOVÉ

7.7.2010

dával velké spropitné. A pak vyrazit do města, snad si projít památky, i když je dobře znal.

Kráčje po ulici, míjeje lidi kolem spatřil tu dívku z knihkupectví. Nevěda proč ji zastavil, lámanou angličtinou se ji zeptal kudy se dostane k vile Tugenhat. Ona mu odpověděla, neposlouchal ji, jen ji sledoval a příkyvoval, poděkoval a vydal se na cestu. Stejně tam nedojde, ale musí vypadat věrohodně pro toho jediného člověka, co si ho všiml. Ještě se cestou ohlédl.

Znáte ty bandy potulujících se mladíků s děvčaty, ty bandy lidí, co vypadají, jako že nemají nic lepšího na práci, než chodit sem a tam, žebrot o peníze na jídlo a krabicový víno, který si pak někde v parku vypijí. Ti lidé mu byli svým způsobem nejbližší. Snad nikdo z kolemjdoucích je neznal i když snad někde mají svůj domov, snad k ránu zas přijdou do útulného bytečku, kde je pozdraví jejich rodiny, nebo na ně jejich rodiny už dávno zanevřeli, mají kdesi starý oprýskaný panelákový byt a není divu, že tam netráví moc času.

Svým způsobem je měl i rád, i když doopravdy neměl rád nikoho. neptali se, kdo je, přijali ho mezi sebe bez řeči a zítra zas mohl být jinde. Je pravda, že musel zase přizpůsobit svůj vzhled a třeba tvář, co včera byla hladká, dnes musela vypadat jakoby ji aspoň tři týdny neholil. Nedělalo mu to problémy.

Partička lidí vyesedávala v parku, kolovala cigareta a krabice vína. Trávit odpoledne právě takhle mělo i jiné výhody. Do parku přišla i ta slečna z knihkupectví, kousek dál seděla na lavičce a klábosila s nějakou svou kamarádkou. Bezejmenný je po očku sledoval až měl pocit, že co nevidět odejdou. Pak vstal zašel za nima žebrot o trochu peněz pro své hostitele. Hned, jak za nima přišel vystříhl jí poklonu neuvědomuje si, že ho stejně příště nepozná. Dokonce se mu podařilo vyloudit pár korunek. Vrátil se ke skupince, dal jim ty peníze a ještě pěknou chvíli, než slečna odešla, ji pozoroval.

Jednou šel zase kolem knihkupectví, tak se rozhodl, že tam nakoupí nějaký knihy, aby ji snad udělal radost. Těžko říct proč. Každopádně se s ní dal pak do řeči u pokladny, chvíli se bavili a pak ji pozval na večeři. Asi to nebylo zrovna nejšťastnější rozhodnutí, ale v tu chvíli mu to přišlo jako dobrý nápad. A co víc osud nechtěl, ona to přijala. Možná už v tu chvíli bylo rozhodnuto, co se stane dál. Možná už tehdy se daly do pohybu první stránky reality, knihy, která byla psána tužkou, aby se kdykoliv mohlo cokoli vygumovat a nahradit něčím rozumnějším, něčím souvislejším, něčím, co dává smysl.

Večer se sešli v restauraci. Začali se bavit. nejdřív tak o všem, o nesmrtnosti brouka, o politické situaci na Antarktidě, o přesunu nádraží. Jenže pak přišla s otázkou, která by se dobře dala nazvat osudovou, zeptala se ho kdo je, chtěla ho poznat a tak se ptala na to co dělá, jak se živí, všechny ty otázky na který nemohl odpovědět, na všechno to, co by z něj udělalo člověka, kdyby to ještě šlo.

Mezi čtyřma očima

Vyšel jsem do ulice. Není tak důležitý, odkud jsem šel, ale spíš kam jsem šel. A vlastně ani nebylo důležitý kam, hlavně že jsem šel. Nikdy jsem netušil, že může existovat něco takového. Spolky pro ochranu zvířat, Greenpeace a podobný nesmysly jsem chápal, ale Magická akademie?

Magická akademie není ani tak škola. Vlastně ani budova to není, spíše se podobá skupině lidí, ale ani to není tak docela pravda. Magickou akademii by šlo přirovnat k „vyššímu vědomí“, i když ani toto ji nevystihuje tak jak bychom očekávali. Magická akademie je jako vesmír – ať ji popíšeme sebelíp, nikdy se nedostaneme k tomu, co doopravdy je. Kdybychom se ponořili hlouběji, brzy bychom pochopili, že vesmír se od Magické akademie velmi liší. Hlavní rozdíl je v tom, že vesmír můžeme alespoň v prvním přiblížení popsat nějakými fyzikálními respektive matematickými formulami. Možná je to právě proto, že tyto dvě vědy byly za tímto účelem založeny a rozvíjeny.

Abychom se mohli dostat alespoň na povrch, musíme nejdříve poznat mágy. Mágové jsou, jak praví jeden z nich, jehož jméno tu nebudu jmenovat, protože kdo ho zná, ten ví i to, co řekl, a kdo ho nezná, tomu by bylo jeho jméno stejně na nic. Mágové jsou lidé, kteří umí ovládat realitu a přizpůsobovat ji svým myšlenkám. Já bych však řekl víc, na památku těm lidem, kterým ani omylem nemůžeme říct mágové, přestože splňují předchozí definici. Mágové jsou lidé, kteří si dokáží přizpůsobovat realitu a vědí, kde jsou hranice. Přítomnost mágů je způsobena nedokonalostí reality, a proto mezi realitou a mágy platí nepsané pravidlo: „Mágové nebudou překračovat hranice reality, hranice logiky a mágové budou existovat.“ Stručně shrnuto, pokud nějaký mág to se svým uměním přežene, přestane existovat. Umění magie tedy neznamená jen umět, ale i vědět, kde jsou hranice, co ještě můžeme chtít. Tak jako král v Malém princovi přikazoval lidem, jen to co mohli a chtěli udělat, tak mágové mohou lidem ukazovat jen to, co jsou ochotni pochopit.

Jedna z magických disciplín je empatie, mnohými nazvána i telepatie. Je založena na jednoduchém faktu: lidé si myslí, že v očích naleznou myšlenky člověka, jeho pocity a vzpomínky. I vzpomínky na oči jiných lidí a v nich zase další a další. Není to spolehlivý ani rychlý zdroj informací, ale zato efektivní. Nemám rád telepaty, ale člověk si nastěší za chvíli zvykne na svět temný přes skla černých brýlí, sice pak vypadá jak nějaký Neo z Matrixu, ale efekt to má. Členem, nebo spíše součástí Magické akademie se mág stane nedobrovolně. Právě proto, že magická akademie se šíří jako vir mezi lidmi, jako největší choroba. Někteří lidé říkají, že pokud vezmete všechny vaše kamarády, pak jejich kamarády a kamarády jejich kamarádů, tak už máte skoro všechny lidi na světě.

Možná se ptáte, jak tohle všechno vůbec mohlo vzniknout. Nejvíce pravdě se přibližuje tvrzení, že to nevzniklo, že to tady bylo pořád. Ve skutečnosti je ale pravdivé také tvrzení, že před sto tisíci lety Magická akademie neexistovala, a dokonce i tvrzení, že magická akademie neexistuje ani teď. K čemu tahle zrůda slouží? Slouží mágům a mágové slouží jí. Dovolil bych si ji přirovnat k internetu. Rozšířena po celém světě a pokud víte jak, tak z ní dostanete cokoliv, opravdu cokoliv, ne žádné slabé náhražky. Pokud nevíte, možná právě vy jste ti, co jsou okrádáni o informace. Ale nejen o informacích se točí Magická akademie, je to dorozumivací prostředek mezi mágy, výkonná moc jejich soudu. Soudu? Soudu, který neobsahuje ani jednoho jediného člověka, ale přesto je obsahuje všechny. Pokud se dokážete vyznat v tomto mnohovědomí, nemusíte vědět, kde jsou hranice reality, ale můžete je v něm najít. Ale pozor, ne všechno, co se zdá být pravdou pravdou je. Stejně jak vás může stát život porušení pravidel, tak vás může stát život i jejich hledání.

Mám pocit, že mě magická akademie sleduje, ani temné brýle mi nepomáhají. Měl bych nad tím přestat přemýšlet, raději hne. . .

Dne 10.1.2006 n.l. v 18:46:45 střeoevropského času přestali existovat Zbyněk Jan Doležal a tato věta. . .

Cesta do říše snů

*Lidé se ptají, jak je možné, že člověk dokáže milovat.
Ale správná otázka zní, jak je možné,
aby nemiloval.*

... věnováno Tepi.

Srdce zvonu třikrát udeřilo do bronzového vězení. Kdyby byl někdo u toho, slyšel by sotva první úder a to by bylo to poslední, co by vůbec slyšel. Nikdo u toho nebyl, lidé slyšeli bití z větší dálky. Lidé, kteří procházeli ulicemi města. Stovky lidí. Každý jeden jiný, každý jeden někam mířil. Chyťte se tedy jednoho, jednoho podivína, co tu zůstává trochu dýl, než ostatní, než všichni ti, co přicházeli, aby nakoupili, prodali, podívali se.

Stojí před výlohou knihkupectví. Dívá se dovnitř, snad na tu dívku. Vytahuje z kapsy cigaretu. Sáhne do druhého, schoulí dlaň a zapálí si. Přejde k němu týpek, mladý, otrhaný jen o trochu víc.

Hezká co?

Jo, je.

Nemáš cígo?

Jistě. (Nabídl mu z krabičky. Pak mu podal i zapalovač.)

Tak díky, chlape. Zdar.

Ještě chvíli sledoval tu dívku a pak taky odešel. Nikdo kolem netušil, že jeho kapsy jsou prázdné, že v nich nikdy nebyla ani jediná cigareta, ani zapalovač. Nic. Bohudík to nikdo netušil, jinak by je nemohl taht jednu za druhou z kapes.

Náš chlapík je trochu zvláštní. Ačkoliv lidi, který na ulicích potkáváme, neznáme, vždy je někdo, kdo je zná, jejich příbuzní, kamarádi, někdo, kdo ví odkud a kam jdou. Tohohle člověka nikdo neznal, neměl jméno, nebyl nikdo, kdo by ho oslovoval jménem. Byl za to rád, vlastně to tak chtěl. Zjistil jak funguje svět, zjistil, že pokud realita nepřijde na to, že podvádí, že vyrábí věci z ničeho, že rozdává to, co nemá, může to klidně dělat dál. Netušil, i když možná tušil, že když na to lidé přijdou neuvěří tomu, neuvěří tomu, že kdy takový člověk byl. A víra lidí je to, co formuje svět.

Nepotřeboval nikoho, měl všechno o čem se nám všem jen sní, mohl mít peněz kolik chce, mohl mít drahé auto, čínský vzhled i přízvuk. Mohl si hrát na turistu, co právě přijel do města, ubytoval se v drahém hotelu, zaplatil si nejluxusnější služby,

Doufám, že se ke mě nepřidáš.

Neboj, proč bych to dělala, mám tebe, to mi stačí.

Slib mi to, prosím.

Dobře, slibuju.

(Podíval se jí do očí, tiše.) Děkuju.

Jen oči tmavohnědé, víc se mi nepovede...

Pomačkaný papír

Představte si jeden foton. Už od svého vzniku kdesi mezi srážkami vodíků a unikajícím héliem. Představte si, že tomu fotonu začne být teplo, a proto se vydá na dalekou cestu. Avšak neví, kam jít. Nezachová se ovšem jako osel mezi dvěma stejnými kupkami sena. Zvolí si směr, jaký chce, přestože se vůbec neliší od těch ostatních. Zvolí si ho a bude se ho držet.

Po nějakých osmi minutách dorazí do podivného prostředí. Jemně namodralého. To ho udiví natolik, že trošku zpomalí. Kochá se modrou nádherou a opustí pár kamarádů, kteří se ještě na poslední chvíli rohodli, že poletí někam jinam. Pak narazí do něčeho tvrdšího, prolétne a trošku se bojí, jestli tu věc neprotrhl. Už se nestihne otočit a vletí do zelených očí.

Probudilo ji slunce. Usmívalo se jí přímo do jejích zelených očí. Promnula si je, protáhla se a otočila. Zarazila se, místo vedle ní bylo prázdné. Vždycky vstávala první. Objevil se ve dveřích s úsměvem na rtech a snídaní v rukách.

„Dobré ráno.“ Úsměv.

„Dobré ráno.“ Ještě jeden.

Stejně jsou ty oči krásné, i když jsou zelené. Nechápal to. Nechápal více věci. Ale věděl, co chce udělat. Ještě jí jednou oplatil její úsměv.

„Změním svět.“ Jakoby se o nic nejednalo. Jako kdyby jí řekl, že se jde osprchovat nebo že jde večer s kamarádama do hospody.

Zase šel, jako vždy šel. Rád jen tak chodíval po městě, když nikam nespěchal. Procházel se a sbíral myšlenky lidí kolem. Přemýšlel, hledal něčí zkušenosti. Hledal něco co by mu mohlo pomoci. Hledal *cokoliv*.

Věděl, co chce udělat. Stačilo změnit jen jedinou nepatrnou věc a svět by mohl být lepší. Zazvonil telefon. Zvedl ho. „Nedělej to.“ Zavěsil. Opravdu to chce udělat. Musí se to povést. Ale může mě to stát existenci. Kdyby život. Pokud člověk zemře, aspoň si na něj ostatní vzpomínají, pomatují si, co spolu prožili. Pomatují si ho. Ale jeho by čekalo úplné vymazání ze světa, jakoby se v něm vůbec neobjevil. Nikdo by nevěděl, že vůbec existoval. Realita si umí hojit své rány a velmi brzo by se po něm zahojila i ta poslední.

Ale ne, on to chtěl udělat, věděl to, věděl to dobře.

Představil si to, od první myšlenky až k poslednímu dotyku. Představil si to a řekl: „Bud.“ Nic víc, jen jedno tiché slovo. Pak se nadechl a otevřel oči. Stále ještě existoval, takže mu to prošlo.

Trhlina se realitou volně rozšiřovala. Bylo to, jakoby se kroutil papír, ale nekroutil se jen papír. Kroutilo se víc a trhalo. Chvilí to vypadalo, že je celý svět roztržen na dvě poloviny, každá jiná, úplně jiná. A pak povolil. Praskl v tom jediném bodě, který ho ještě držel pohromadě. Jedno smítko papíru se nehlučně sneslo na zem. Velmi tiše. A za ním spadl popsáný kus. Popsáný rukopisem, který by nepoznal žádný žijící člověk. Rukopisem Nikoho.

Zase ráno. Slunce pohládilo jemnou tvář. Otevřela se hnědá očka. A zase další ráno, bože. Místo vedle ní bylo prázdné, bylo prázdné odjakživa. Ten byt byl pro dva lidi příliš malý, ale stále byl až příliš velký pro jednoho člověka. Takový prázdný.

Na zdi viselo zrcadlo. Zrcadlo, které občas říkávalo víc, než bylo třeba. Říkávalo, ale řeklo někdy? Podívala se do zrcadla a spatřila zelené oči. Nebyly její.

A někde jinde se zmačkaný papír rovnal a celil trhliny, které vznikly. Pomalu ale jistě.

Vzpomněla si, vzpomněla si na to ráno. Kdy ji probudily paprsky slunce a kdy jí někdo donesl snídaní. Nevzpomínala si na něj, ale dále v ní zůstával ten pocit, že ho zná více než dobře.

Papír se rovnal, ale v jednom místě se objevil konec, uprostřed papíru hrana. Jsou jízvy, co se nazahojí.

Kolik v hlavě nosíme cizích vzpomínek? A kolik z toho, co si pomatujeme se doopravdy stalo? Kolikrát zažijeme ještě ten pocit, že tohle už tu jednou bylo? Kolikrát se budeme snažit změnit svět, nebo aspoň nahmatat jeho hranice? Kolikrát.

Tmavohnědé oči

Věnováno všem, kteří mají alespoň polovinu jednoho oka hnědou.

Podíval se do zrcadla, už mu ani jeho vzhled nepřišel neobvyklý, pravda poprvé byl velmi vyděšený, přece jen, když obraz, který denno-denně vidíte v zrcadle se náhle změní, byť i jen v tak nepatrném detailu, jako je barva očí, tak vás to musí zákonitě vyděsit. Už se v tom naučil chodit. Věděl, kde a kdy si dát pozor, věděl, kdo mu může pomoci, pokud bude mít problémy, ale nevěděl *proč*.

Jeden okamžik může váš život obrátit naruby, ale stále to ještě neznamenaá, že život potom bude vypadat rapidně jinak než předtím. Může vám umřít matka, nebo můžete najít životní lásku, můžete vyhrát milion, ale stejně další ráno vstanete a řeknete si: „Ach jo, už zase vstávat.“ Existují životní rutiny, které se nezmění. Nebo možná změní, ale velmi pomalu, příznějme si, kdo se dnes dívá na večerníček? Svět byl, je a bude stále stejný. Nezmění ho žádný blesk z nebe, ani světová revoluce, ani zveřejnění zdrojového kódu nejmenovaného systému. Veškeré změny se dějí pomalu a postupně.

Doběhl šalinu naskočil málem za jízdy, nacpal se do dveřního prostoru a dveře mu přiskříply bundu. Venku sněžilo, čerstvý sníh se pomalu měnil v břečku. Mohlo by nasněžit víc, představil si město přikryté bělobou táhnoucí se k obzoru. Zítra bude sněžít, pozítří bude sněžít a ve čtvrtek se tomu, kdo se podívá na město z vrcholku Bílé hory, naskytné pohled na bílé město pod dokonale modrou oblohou. Ten samý týden v pátek, už nikdo nebude věřit, že tuto zimu vůbec nasněžilo.

Usmála se na něj. Měl rád ten její úsměv, takový milý a příjemný a přesto ho dokázala rozhazovat na všechny strany. Měl rád, ten milý upřímný pohled v jejích očích. Hnědých, tmavých a milých očích. Snažil se jí ten pohled oplatit, ale neuměl to, uměl v očích číst i skrývat za nimi své myšlenky, ale ne se jimi vyjadřovat. Neměli mezi sebou žádné tajnosti, ona to o něm věděla. Věděla, že se řadí mezi sortu lidí, kteří si říkají telepaté. Věděla, že umí víc, než jen číst v očích. Věděla to a on chtěl aby to věděla. Přišlo mu fér, aby o něm věděla tolik, co on o ní.

Náhle cosi uviděl v jejích očích, vyděsilo ho to. Podívala se na něj ještě jednou, kledněji a smířlivě. Pohládila ho po tváři a znova se usmála. Lehce ji stiskl v náručí. Jeho úsměv však již neviděla.

Probudil se, jako každé ráno vedle něho zbylo jen vyhráté místečko v jinak studeném pokoji. Podíval se do zrcadla. A uviděl *ji*. Nechápal to, uviděl *ji*. Stále to nechápal a pořád *ji* viděl. Viděl ty *zelené oči*. . .

Zase klopýtající člověk a batoh na jednom rameni jako kyvadlo a desky pomalu vyjíždějí. Spadnou na zem. Klopýtá dál.

Prázdná ulice, jen člověk v tmavém plášti zvedne Deník. Otevře ho, pousměje se a zase zavře. Opatrně ho položí zpátky na zem. Škodolibý pohled v zelených očích.

Když odpovím, zmizím, nebudu existovat, možná mi ještě zbude malá chvíle, aby mě poznala, než definitivně zapomene, že jsem kdy žil. Pořád si ještě můžu vybrat: Nemilovat, nebo nebýt?...

Prolog – Odlesk tuhy

Našel ho v zastavárně, sešit s pevnými deskami takový, jaký si mohl koupit v libovolném papírnictví, ale byl jiný než ostatní, byl už popsán. Autor psal tužkou a kdyby sešit někdo donesl odborníkovi, zjistil by, že tužka byla tvrdosti 2HB. Kdyby byla kniha ukázána jinému odborníkovi, bylo by řečeno, že pisatel psal v nepříliš dobrém psychickém rozpoložení, ve spěchu a zřejmě ve vlaku. Jiný odborník by zjistil i číslo vlaku a kdyby se setkal celý tým špičkových odborníků věděli by o původu tohoto dokumentu víc, než sám autor, nemluvě o tom, že teď sešit držel úplně jiný člověk, který navíc ani nebyl odborníkem v žádné disciplíně, která by mu pomohla rozluštit původ.

Naštěstí majitel uměl číst. Jemně uchopil sešit – knihu, byl rád, že si konečně našel čas na její přečtení. Otevřel a na první stránce byl nápis. Zřejmě psán nějakým tajným písmem. Pak se na něj znova podíval a zjistil, že se zmýlil, text na první stránce byl psán latinkou, pěkně nahrabán. Člověk by řekl, že takto velký nápis nemůže být tak nahrabán, aby nešel přečíst.

Stálo tam: *Deník*. Otočil stránku a začal číst.

Vyděšená tvář, šedomodré oči sledovaly prsty levé ruky. Měla by být spálená, ale není. Ticho, jen syčící olej na pánvi. Nikde nikdo. Jen jedna ústa vydechují. Tvář se vrací z vyděšené do trochu více běžné grimasy. Vrások jakoby přibýlo a zamyšlený pohled v zelených očích. A víra. *Magie neexistuje. . . ledažby jo.*

Autor opět seděl ve vlaku. Již nebyl vyděšen, ani udiven, byl dokonale seznámen se skutečností. Věděl, že touto dobou si jeho deník už čtenář musel začít číst, a proto byl také ve vlaku.

Vlak odjel, za ním jen lehký závan vzduchu a na kolejích myš. Bílá. Jemně začenicchala a pak se obrátila k útěku. Kdybychom věděli, proč to udělala, věděli bychom o světě mnohem víc, než víme teď.

Prázdna ulice, chlad, déšť a pod nohama jen špinavá břevka – sníh, řekli by někteří optimisté. Chvátající člověk, klopýtá a poloprázdný batoh se mu kýve na rameni. Jemně pootevřen a ční z něho roh pevných desek. Proti němu jde člověk v dlouhém tmavém plášti. Jeden pohled do očí. Jsou zelené a skelné, jako bez myšlenky. *Magie neexistuje*. Jasná myšlenka v hlavě čtenáře. Zelený pohled na chvíli poleví, záblesk porozumění.

Neměl si to dovolit, dobře to věděl, nosit temný plášť a ještě tan záblesk, profesionál by to neudělal. Možná. . .